

36 і 6 котів-рятувальників

«36 і 6 котів-рятувальників» – нова, уже четверта за ліком книжка котячої епопеї відомої української письменниці Галини Вдовиченко, на яку нетерпляче чекають читачі-шанувальники.

Цього разу невгамовні хвостаті герої створюють котячу рятувальну службу. Коти виїжджають на виклики, проте відчути себе справжніми рятувальниками їм не вдається. Їх переслідує невдача за невдачею: то витягають з автомата з чіпсами єнота, який не вважає себе потерпілим, то вихоплюють з-під коліс на швидкісній трасі загублений кимось пакунок із сухим кормом, та замість подяки отримують звинувачення у крадіжці...

Під час чергового виклику загадково зникає Коментатор-Чорний кіт. Поки друзі скрізь його розшукують, у місті розгортається кампанія з дискредитації котів-рятувальників. Чи вдасться котам вибратися з халеп і небезпек, які на них чигають звідусіль, – читайте у цікавій і динамічній історії з чудовими ілюстраціями Наталки Гайди.

Попередні книги: «36 і 6 котів», «36 і 6 котів-детективів», «36 і 6 котів-компаньйонів».

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

36 і 6

КОТІВ-
РЯТУВАЛЬНИКІВ

Текст не можна копіювати, розповсюджувати чи поширювати на інших інтернет-ресурсах. Поважаймо авторське право і працю одне одного.

Розділ 1

— Чуєте протяглий рипучий звук: «Ірр-жж-жих-х!».
Це відчиняються ворота котячо-собачого дому.
Із розчахнутих воріт — і-гі-гі-гі-гі! — вилітає сталевий кінь,
швидкісне аварійно-рятувальне авто.
Вмикається сирена — віу-віу-віу...
Вулицями вечірнього міста мчить червоний фургон.

Увесь транспорт зупиняється, притискається до бровки, всі поступаються дорогою знаному в місті автомобілю. Ведуть його поглядами, сповненими захвату.

Коти-рятувальники їдуть на виклик!

Незабаром дізнаємося новини від героїчної служби порятунку. І з вами буду я, Коментатор-Чорний кіт, і загін швидкісного котячого реагування. Ми знову разом, друзі! Мрр-няв!

У прочиненому вікні — ви бачите? — сяє пика репера Сірого. Кіт раз по разу струшує вистромленою назовні лапою. Він горлає: «Ут-ут-ут-ут!».

Що це таке? Що за вигуки? Це котячий реп від репера Сірого. І я замовкаю. Слухаймо Сірого!

*— Ут-ут-ут-ут! І ми заходимо одразу
в оптимальний маршрут,
і турбо швидкість розганяє,
це можливо лиш тут.
На вільній трасі без обмежень буде гальмам капут.
Реве потужний двигун,
ун-ун, ут-ут,
скакун відкинув хомут,
загнав в пилюку свій кнут,
диви, реально він крут —
дикун,
тарпан,
баламуу-уут!*

— Ун-ун! Ут-ут! — підхоплюють бійці рятувального загону.

— Вісімка котів у новеньких сріблястих захисних костюмах завзято репують. А навздогін захисникам і гарантам громадської безпеки линуть вулицею людські й котячі голоси: «Ун-ун! ут-ут!». І що це? Невже? О так, собачі! Міські пси вишикувались уздовж траси і виють злагодженим хором, вітаючи котів-рятувальників. «Віват! — ревуть собаки. — Хай живуть коти!!!».

— Стоп! Стоп-стоп, Коментаторе!

— Га? — Коментатор-Чорний кіт, отямившись, помічає, що його торкається лапка лисої кішки Баронеси. — Чому стоп?

— Тебе геть понесло, Коментаторе! Вуличні пси, кажеш, виють-ревуть? Стоять уздовж траси й вітають котів?

— Ну а що? Усі собаки міста виявляють пошану котам-рятувальникам! «Віват! — деруть горлянки. — Віват!».

— Та ну, Коменте, це перебір!

Азарт Коментатора повільно згасає.

— Гм... Перебір, думаєш?

— Та точно, точно — перебір, — Баронеса заспокійливо поплескує товариша по лапці. — Тебе понесло, друже.

Замислився Коментатор-Чорний кіт. От не дадуть фантазії розгорнутися на повну. Яка картинка стояла перед очима! Панорама! Він усе детально бачив. І, що важливо, чув. Як працювала уява!..
Поезія...

А проза життя мала інший вигляд.

Гаразд, усе спочатку. Як було насправді.

Рятувальна команда виїхала з воріт на Стасовому старенькому червоному «фольксвагені», хлопець щойно забрав його з ремонту. Авжеж, не швидкісне авто, але й не колимага. Улюблений транспортний засіб усіх котів. Іще відтоді, як Стас і його тітка притулили у себе в маленькій квартирі котячу юрбу на 36 і 6 носів. Ще й дали зайдам роботу в кав'ярні.

Захисні костюми? Їх, звісно, немає. Чи хтось бачив колись захисні котячі спецкостюми? Отож-бо! Але який би ефектний вигляд мали коти!

Решта у репортажі Коментатора — правда. Включно з репом.

І м-ми заходимо одразу в оптимальний маршрут!..

Віу-віу-віу!!!

Звуки сирени — теж правда. Максимально наближено до оригіналу їх уміє відтворювати репер Сірій. Він може імітувати що завгодно.

Талант! Самородок!

Віу-віу!!! Ут-ут-ут-ут!

І телефонний дзвінок був насправді. Алло, це коти-рятувальники? Прийміть, будь ласка, виклик. У вуличному автоматі з продажу чипсів

хтось шарудить і крекче. Там хтось є! Хтось живий у замкненому просторі. Рятуйте його!

І ось коти мчать на допомогу. Ну, тобто... як мчать? Їдуть собі помаленьку.

«Фольксваген» обережно долає пошкоджену ділянку дороги, обминаючи ями. Мусить скинути швидкість до мінімуму, бо знову доведеться їхати на ремонт.

Стас буркотить:

— Самі лише клопоти і витрати з вашою рятувальною службою...
Краще б відкрили автомайстерню! Без вас є кому рятувати...

Коти не згодні. Котам ця думка видається хибною.

— Порятунок — така справа, що іноді лише котам до снаги... —
Голота посмикує себе за кульчик у вусі, позирає на одноокого Кутузова: а ти, мовляв, якої думки? Чого мовчиш?

Не дочекавшись підтримки, Голота провадить далі:

— По деревах, скажімо, ніхто краще за нас не лазить.

— Без різних там, карочі, розсувних драбин, — озивається нарешті Кутузов і підморгує.

— Ага-ага, — вмить погоджується Стас, не зводячи погляду з дороги. — Знаю-знаю. Коли з голови бабусі Лялі вітром зірвало панамку й закинуло на вербу... Оце була операція! Грандіозна спецоперація «Порятунок панамки»!

— Бу-бу-бу-бу-бу, — не витримав і долучився до розмови Бубуляк. — Насправді це був порятунок душевного спокою бабусі Лялі. Й водночас — боротьба з її високим тиском. Улюблена панамка! Це не дрібниці. Ще й у такому поважному віці. Втрата панамки за

певних обставин може загрожувати гармонії світу. Ні, друзі, повернути улюблену панамку — це, знаєте, важливе діло...

Бубуляк почував собі підборіддя й замовк.

— Та звісно, ваша правда, — знову погодився Стас. — Послухайте, щось там наче калатає... Праве заднє колесо, га?

Коти нашорошили вуха. Та ні, нічого там не калатає. Це лиса кішка Баронеса у тривожній валізці копирсається. У тій валізці, що коти беруть із собою на виклики.

— Перевіряю, чи взяли протизміїну сироватку, — Баронеса підводить голову. — А що, як в автомат із чипсами потрапила змія?.. Може ж таке статися?

Брати Хук і Джеб один до другого штурх-штурх — хук тобі лівою, джеб тобі прямий і блискавичний. Як ти, брате, готовий до зустрічі з гадюкою? Небезпечна робота! Оце їм до душі. Це майже бокс. Не танці котячі у Стасовій кав'ярні і не кігтяний дряпопис на дошках, ні. Рятувальна служба! Ось де справжнє мистецтво! Брати готові до будь-яких несподіванок і випробувань. Це вони прийняли виклик із

телефону, вони ретельно записали, що сталося й куди їхати. Тримують тепер журнал викликів розгорнутим, пильнують, щоб Стас не збився з керунку.

Тим часом лиса кішка Баронеса вже ліниво позіхає, наче й не праця попереду, і якщо попутники не заважатимуть балачками, то вона, можливо, спробує здрімнути. Та це лише так видається. Бо Баронеса раптом підводиться і знову зазирає у тривожну валізку: чи не забула вона протиалергійних таблеток? А що, як той, хто потрапив у пастку, кусається? Можливо, варто було прихопити ще й вакцину проти сказу? Рятувальники мають бути готові до будь-якої несподіванки.

Сьогодні їдуть на виклик підвальні коті. Їхня зміна. Хоча які вони підвальні? Ця шістка котів давно вже не підвальна, бо має разом із рештою котів і кішок власний дім. Будинок для них звела міська

громада за особливі заслуги: вони знайшли для міста джерело води. Але це окрема історія про пригоди котів-детективів. І їм би нічого тоді не вдалося, якби не допомога собак. Тому тепер 36 і 6 котів ділять дім із собаками.

Разом із групою підвальних котів на виклик поспішають двоє із групи кольорових: кіт Сірий і Коментатор-Чорний кіт. Їм обом — що зміна, що не зміна, вони, коли вільні, приєднуються до чергових рятувальників. Один репує, інший коментує.

Нині вони вже відпрацювали повну зміну в Стасовій кав'ярні «36 і 6 котів». У тій самій, що знана не лише смачними булочками і запашною кавою, а й котячими танцями на відкритій веранді. Сьогодні танцювали четвірка кольорових і вісімка жоржинок. І от, щойно додому повернулись Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта і Колетта з Марієттою, а також Сірий, Білий-Альбінос, Рудий і Коментатор-Чорний кіт, щойно вони повечеряли — як пролунав телефонний дзвінок.

— Рятувальники, на виїзд!

І Сірий із Коментатором-Чорним котом тут-таки теж підхопилися, забувши про втому.

Хто підтримає бойовий котячий дух, якщо ці двоє мовчатимуть? Вони не дозволять, щоб рятувальники їхали на виклик у тиші.

— Стасе, гальмуй! — гукнули Хук і Джеб. — Це тут! Ми на місці! Бачиш на вході до супермаркету хлопчика й дівчинку?.. Це... — Зазирали в журнал виклику. — Це Петрик і Василюк.

А діти вже махали руками, углядівши червоне авто: сюди! Сюди!

Поважний Бубуляк напрочуд жваво вибрався із салону і перший наблизився до дітей. Обоє в окулярах, але автомобіль помітили здалеку.

— Це ви викликали рятувальників?

— Так.

— Як звати?

— Петрик і Василянка, — діти синхронним рухом підтягнули вгору окуляри.

Бубуляк прискіпливо придивився до них. Років по десять кожному.

— Де потерпілий?

— Там, — діти посунулися, пропускаючи валку котів і одночасно показуючи на вуличний автомат. — Отам сидить.

— Ви його бачили? — Бубуляк витяг із-за вуха олівець і схилився над нотатником.

— Бубуляк записує свідчення! — торохкотів поруч Коментатор-Чорний кіт, тримаючи кулькову ручку як мікрофон. — Послухаємо і ми...

— Ні, не бачили, — відказали діти. — Ми лише чули, як хтось усередині хрумтить і вовтузиться. Ми в поліцію зателефонували. Нам сказали: ніхто в такий автомат не проникне. Це неможливо. Йдіть собі, діти, додому. Не бешкетуйте.

— Чому ви звернулися до нас?

— Бо більше немає до кого.

— Оце правильно сказано! — втрутився Коментатор-Чорний кіт. Він озирнувся, наче в об'єktiv уявної кінокамери, і мовив з усмішкою: — Коли нема в кого просити про допомогу, телефонують котам-рятувальникам. Прошу це теж записати.

— Дай-но ручку, — перебив його Бубуляк, — у мене олівець зламався.

— Це мікрофон! — обурився Коментатор. — На! Хто так готується до виїздів!

У скляному кубі, де громадилися пакетики з чипсами, панувала тиша. Ніхто не хрумтів і ніхто не вовтузився. Жодного звуку і жодного руху.

Стас навіть двигун не глушив.

— То ви залишаєтеся? — перепитав. — Я тоді мотнусь до майстра. Здається, мастило потекло. Чекайте на мене, — водій траснув дверцятами, й авто рушило.

Баронеса відкрила тривожну валізку. Кутузов перевальцем наблизився до автомата й нахилився до скла, вдивляючись туди єдиним оком.

— Вроді нікого... — повернувся до дітей. — Знаєте, що бува, када балуюцца з викликами?

— Знаємо. Штраф, — відповів хлопчик. — Ви отут станьте, до цього кута підійдіть. Стійте тихо і слухайте.

З хвилину коти мовчки витріщалися на чипси. Із сиром. З беконом. Зі сметаною. З кропом... А тоді нашорошили вуха: увага! — бо почули обережне хрумтіння. А ось уже й не таке обережне, і навіть доволі впевнене. Хтось смачно плямкнув, замовк, протягло сито гикнув — і розірвав новий пакетик. Це було зрозуміло зі звуку.

— Животне якесь, — стиха зронив Кутузов. — Кажись, бездомне.

— Це лише мені видається, що хтось там незле почувасться? — голосно мовила Баронеса. — І навіть, підозрюю, дуже добре. Кого тут рятувати? Не бачу потерпілого.

— Ми перебуваємо в епіцентрі подій! І з вами я, Коментатор-Чорний кіт. Не перемикайтеся. Залишайтеся з нами! — Коментатор знову стискав у лапі ручку-мікрофон.

Хрумтіння стихло. Бубуляк постукав лапою у скло:

— Гей! — гукнув. — Хто там?

Відповідь не забарилася.

— А в чому річ? — пролунав зухвалий голос.

Коти і діти презирнулися.

— Цікавимося, чи все гаразд, — відповів хлопчик.

— У мене все чудово. А що сталося? Які проблеми?

— Та... Ви ж у замкненому просторі.

— І що з того? Вас це непокоїть? Даремно. Йдіть собі гуляйте!

— Йомойо! — обурено фиркнув Кутузов.

Брати Хук і Джеб підстрибнули й побоксували повітря.

Сірий торохкотнув скоромовкою:

— Ти-ти-ти, ти-ти-ти-ти-ти, повертаймося на базу, рятувальні коти!

Голота провів розчепіреною лапою вздовж чуба, наче гребінцем, й розреготався, аж закашлявся.

— Дуже смішно, — буркнув Кутузов.

— Несподіваний поворот подій! — мовив Коментатор. — Що скажете? Повертаємося на базу? — і роззирнувся, шукаючи поглядом Бубуляка.

Той розвів лапами:

— Бу-бу-бу-бу-бу.

— Вибачте, — озвалася Василянка. — Вибачте, шановні рятувальники, що ми даремно вас потурбували.

— Ми ж думали, там комусь погано, — докинув Петрик.

— Када не просять, пхатися не нада! — Кутузов не приховував, що його дратує ця ситуація.

— Во-во! — гикнув хтось у автоматі. — Діло кажеш!

За склом ворухнулися пакети. Блимнуло чорне око і зникло.

— Хто це був? — запитала дівчинка.

— Зухвалий пожирач чипсів, — карбуючи слова, відповіла Баронеса.

Її безволосим рожево-сірим тільцем гуляли нервові посмикування. Лиса кішка зітхнула, приплющила очі, вдихнула — видихнула. Струснула головою, наче щось зі себе скидала, обдарувала дівчинку усмішкою й закрила тривожну валізку. Сьогодні вона не знадобиться.

— Розходимося, — сказала спокійно. — Гайда під лавку, там почекаємо на Стаса і — додому.

— Оце так поворот подій! — оговтався від несподіванки Чорний кіт. — Нас тут не чекали!

Щойно всі рушили від автомата, як звідти полинув відчайдушний крик.

— А-ааа! Допоможіть!!! Стійте! Стійте! Назад!

Кутузов розвернувся в стрибку.

— Шото я нічо не поняв!!! — зірвався він на крик. — Уже пізній вечір! Ми могли б сидіти вдома. Посьорбувати тепле молоко. Могли б! А ми стовбичимо надворі, так наче не маємо дому. Мені одшибло памнять — чи нас тут тікошо послали погулять?.. Не чую, га?

— Ні, ні! Поверніться! Допоможіть! — верещав хтось із-під чипсів. — Я застряг! Витягніть мене! Витягніть, витягніть мене!

— Бу-бу-бу-бу-бу, — почухав носа Бубуляк. — Усе ясно. Хтось втиснувся в шпарину, пообідав за трьох, а заодно і повечеряв — і ось тепер не годен вилізти назовні.

— Не годен! Саме так! Не можу вилізти!

— А ми тут до чого? — байдужим голосом перепитав Кутузов.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ